01
02/2016

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

σύμφωνα με έρευνα των DogZ

Καφέδες, σουβλάκια,ζαμπονοτυρόπιτες, πίτσες, αναψυκτικά, κινέζικο, σούσι και ινδικό, σάντουιτς, κρουασάν, τσιγάρα αν έχεις ξεμείνει -ό,τι θες στο φέρνει ο ντελιβεράς. Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες μας, υπάρχει ντελιβεράς που παριστάνει τον Έλβις και ρίχνει κάνα άσμα στους πελάτες για κατιτίς παραπάνω και άλλος που το αφεντικό του, όντας ένθερμος πατριώτης, τον αναγκάζει να πηγαίνει τις παραγγελίες ντυμένος τσολιάς. Επομένως, ανάλογα με τις διαθέσεις αφεντικών και πελατών, ο ντελιβεράς μπορεί να γίνει εστιατόριο, τζουκ μποξ, η επανάσταση του '21 και περίπτερο με πόδια -εν ολίγοις, ελβετικός σουγιάς.

Το αφεντικό του ντελιβερά της ιστορίας μας ήταν φίλος με τον ανθοπώλη παρακάτω. Έτσι, καμιά φορά, στα διαλείμματα μεταξύ της παράδοσης σουβλακίων, ο πρωταγωνιστής μας παρέδιδε (εξυπακούεται χωρίς έξτρα αμοιβή) και καμιά ανθοδέσμη στο κοντινό Κολωνάκι.

Η διαδρομή Ομόνοια-Κολωνάκι για την παράδοση των λέλουδων συνοδευόταν πάντα από αδιάκοπα, φωναχτά βρισίδια. Ο φόβος που κρυβόταν στο βλέμμα των περαστικών και των κυριλάτων θαμώνων των καφέ κάθε φορά που τον έβλεπαν να ξεπεζεύει αναμαλλιασμένος, εκτοξεύοντας καντήλια προς πάσα κατεύθυνση, κάπως αντιστάθμιζε τα 3 ευρώ την ώρα.

Έλα όμως που έρχεται η στιγμή που τα βρισίδια δεν είναι αρκετά· έρχεται η στιγμή που ο ελβετικός σουγιάς-ντελίβερι τα παίρνει κρανίο και αποφασίζει να κάνει το επόμενο βήμα. Έτσι, ένα ηλιόλουστο χειμωνιάτικο πρωινό που ο φίλος μας πρέπει να παραδώσει μια ανθοδέσμη σε κάποια εταιρεία στο Κολωνάκι, χαμογελά σατανικά, αρπάζει τα λουλούδια και ξεκινά τη γνωστή διαδρομή. Ενώ οδηγεί, κοπανάει την ανθοδέσμη πάνω στο μηχανάκι και τη στολίζει με όλες τις χλέπες που διαθέτουν τα πνευμόνια του, ξανά και ξανά. Φτάνει στον προορισμό του με τα λουλούδια μισοσπασμένα, να στάζουνε σάλια. Μπαίνει στη εταιρεία ενώ οι υπάλληλοι τον κοιτούν σχεδόν έντρομοι. Παραδίδει την ανθοδέσμη στη στελεχάρα με το σνομπ ύφος χαμογελώντας διάπλατα και αποχωρεί σφυρίζοντας. Ήταν ωραία εκείνη η μέρα, ακόμη και με 3 ευρώ την ώρα.

Αν έχετε και εσείς μια τέτοια ιστορία από τον χώρο εργασίας σας που φτάσατε στα όριά σας αλλά καταφέρατε να επιβιώσετε (που σίγουρα θα έχετε), βοηθήστε την έρευνα των DOGZ! Στείλτε mail στο classwardogz@gmail.com και μπορεί να είστε ο επόμενος υπάλληλος του μήνα!

ΞΑΝΑ ΣΤΑ ΒΑΣΙΚΑ: ΛΟΥΦΑ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΜΙΣΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Ο Γιώργος είναι άνεργος γύρω στους 4 μήνες· πιο πριν δούλευε σε μια κρεπερί, μετά συμβασιούχος για ένα εξάμηνο στα ΕΛΤΑ. Και τώρα λίγα μαύρα μεροκάματα με το μηχανάκι, συν το ταμείο, κάπως την παλεύει...

Η Χριστίνα είναι γύρω στα 40· ήταν "υπεύθυνη" σε ένα κατάστημα ρούχων για αρκετά χρόνια. Μην φανταστείτε, δεν έπαιρνε και πολλά· την απέλυσαν πριν από ένα μήνα. Στη θέση της πήραν δύο κοπέλες, με 300 ευρώ. Η μία λέει ότι θα δουλέψει "προσωρινά εκεί, μέχρι να δει εάν κάνει το μεταπτυχιακό της"...

Ο Μανώλης είναι 34 χρονών. Εργάζεται εδώ και εφτά χρόνια σε μια εταιρία. Ο μισθός του είναι γύρω στα 750 ευρώ, πενθήμερο οχτάωρο. Ο Νικολάκης, 20 χρονών, στην ίδια εταιρία, πενθήμερο οχτάωρο, παίρνει τα μισά. Ο Μανώλης μερικές φορές αγχώνεται· ξέρει ότι δουλειές δεν υπάρχουν και οι αγγελίες στη Χρυσή Ευκαιρία έχουν μειωθεί. Είναι και "ανειδίκευτος", βλέπει και τον Νικολάκη και πιέζεται ακόμα περισσότερο...

Οι εμπειρίες, τα άγχη, οι φόβοι και τα πακέτα που τρώνε οι παραπάνω φιγούρες στη δουλειά είναι κοινά για ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης. Αυτές οι φιγούρες είμαστε όλοι εμείς· που δουλεύουμε με τα μισά λεφτά, που κόψαμε τις ζωές μας στο μισό για να τη βγάλουμε μέχρι τον επόμενο μήνα. Είμαστε εμείς που διαρκώς προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε την υποτίμηση της εργασίας μας με ατομικές λύσεις.

Τα αφεντικά, από την άλλη, όταν αποφάσισαν ότι κάποιοι από εμάς θα δουλεύουν με τα μισά και κάποιοι άλλοι θα παίρνουν λίγα περισσότερα, ήξεραν ότι δεν θα συναντούσαν καμία οργανωμένη άρνηση. Ήξεραν ότι ενώ απέναντί τους είχαν ένα σύνολο από εργάτες με κοινή υλική θέση, δεν θα αντιμετώπιζαν καμία αντίσταση. Αυτό που θα ξαναέμπαινε σε λειτουργία θα ήταν οι ίδιες διαιρεμένες σχέσεις μας στην εργασία, η μη κατανόηση της κοινής ταυτότητας απέναντι στο αφεντικό. Τελικά, δεν ήταν μια καρπαζιά που φάγαμε στο σβέρκο τη στιγμή που υποτιμήθηκε η εργασία μας· ήταν ένα διαρκές φατούρο που τρώμε λόγω της μη κατανόησης των κοινών υλικών συμφερόντων, λόγω έλλειψης εμπιστοσύνης μεταξύ μας και συλλογικής φωνής απέναντι στα αφεντικά και τα τσιράκια τους.

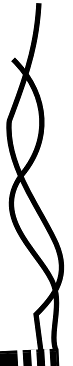
Τα τελευταία χρόνια, τα αφεντικά προσπαθούν, βήμα βήμα, να φτιάξουν μια όλο και πιο υποτιμημένη εργατική φιγούρα που θα μάθει να ζει με 300 ευρώ, πηγαίνοντας πέρα δώθε από την ανεργία στην εργασία. Νομίζουμε, όμως, ότι όσο οι ζωές και η υλική επιβίωση

Ο Νικολάκης, έχει ξαναδουλέψει· άλλη μια φορά ως σερβιτόρος, ανασφάλιστος με σκατά λεφτά. Ακούει διάφορα κατά καιρούς για την κρίση, για τις συντάξεις· δεν καταλαβαίνει και πολλά. Τώρα τελευταία γράφτηκε σε ένα ΙΕΚ, "μήπως, ρε παιδί μου, βρεθεί στο μέλλον κάτι καλύτερο"...

του Μανώλη, του Νικολάκη, της Χριστίνας, του Γιώργου θα ευθυγραμμίζονται, τόσο τα αφεντικά θα προβληματίζονται. Γιατί μέσα από αυτήν την ταξική κατρακύλα κοινές δυσαρέσκειες θα συσσωρεύονται· μέσα κι έξω από τους χώρους εργασίας. Άλλωστε, δεν είναι και λίγοι αυτοί που ακόμα σκέφτονται πώς να λουφάρουν, που την ώρα του διαλείμματος βρίζουν τους ρουφιάνους και τους προϊσταμένους τους, που μπορεί να φοβούνται και να πιέζονται, αλλά τη δουλειά εξακολουθούν να τη νιώθουν ως κάτι εχθρικό και καταπιεστικό πάνω στη ζωή τους.

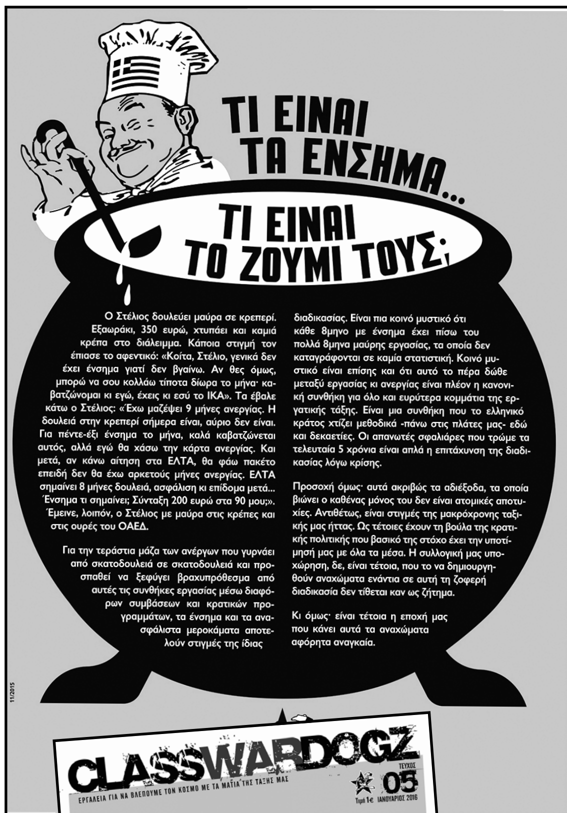
Θα διερωτάται κανείς: "φτάνουν, άραγε, αυτά;". Σίγουρα όχι· στην κατάσταση όμως που βρισκόμαστε, είναι αναγκαία για να κρατηθούμε στα πόδια μας.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ ΓΙΑ ΤΣΙΓΑΡΟ

Όλη την ημέρα η προϊσταμένη του τμήματος μιλάει στο α' πληθυντικό: "έχουμε να κάνουμε αυτό", "πρέπει να αποφύγουμε αυτό", "χρειαζόμαστε αυτό σε μισή ώρα". Λογικό· όπως λέει άλλωστε, "είμαστε ομάδα": αυτή κι εμείς που εκτελούμε τις εντολές της· αυτή που παίρνει δύο χιλιάρικα κι εμείς που δουλεύουμε πενθήμερο δεκάωρο για 600 ευρώ. Αυτή που είναι ο εκπρόσωπος του αφεντικού κι εμείς που πρέπει να κάνουμε ό,τι μας πει. Η φωνή της έρχεται και σου τρυπάει το μυαλό: "Ξέρουμε ότι δεν πρέπει να αργούμε, έτσι δεν είναι;","πρέπει να είμαστε πάντα προσεκτικοί και συγκεντρωμένοι". Κάθε τρεις και λίγο μοιράζει εντολές, απαγορεύσεις και νουθεσίες· πάντα στο α' πληθυντικό. Μόνο την ώρα του διαλείμματος κάτι την πιάνει και το γυρνάει στο "εσείς". Μας βλέπει να καθόμαστε στη σκάλα και να λέμε μαλακίες καθώς τρώμε ή κάνουμε ένα τσιγάρο κι αμέσως ρωτάει: "τι λέτε εσείς εκεί;". Το ξέρει ότι δεν οργανώνουμε την κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων· ότι δεν συζητάμε τις τελικές λεπτομέρειες ενός μαζικού, συλλογικού σαμποτάζ. Για την ακρίβεια, ξέρει ότι τις περισσότερες φορές ούτε καν την βρίζουμε (τουλάχιστον όχι όσο της αξίζει). Κι όμως, μια ελάχιστη αμηχανία την έχει. **Γιατί η προϊσταμένη γνωρίζει πολύ καλά ότι στην πραγματικότητα εμείς κι αυτή δεν είμαστε ομάδα.** Γι' αυτό και δεν μας έχει καμία εμπιστοσύνη. Και καλά κάνει, δηλαδή.

Οι class war dogz είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2013. Ως εργάτες και άνεργοι, στα κεφάλια των οποίων σκάει μία πραγματικότητα που έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας και ειρήνης με τα αφεντικά, έχουμε, με πικρό τρόπο, συνειδητοποιήσει ότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η καταγωγή της οικονομικής κρίσης και του νέου ελληνικού φασισμού. Ξέρουμε ότι θα επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο αν είμαστε μαζί με αυτούς που τρώνε τα ίδια πακέτα με εμάς και μόνο αν μιλάμε και αν ενεργούμε με τις δικές μας δυνάμεις και για λογαριασμό μας. Μόνο αν προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη συλλογικά κι αυτόνομα. Το συγκεκριμένο έντυπο, λοιπόν, που κρατάτε στα χέρια σας είναι ένα ακόμη μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού.

Για περισσότερο υλικό επισκεφθείτε:

classwardogz.wordpress.com

και για επικοινωνία:

classwardogz@gmail.com

Περιοδικό Classwardogz #5

Θα το βρείτε σίγουρα στο βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη και Σόλωνος), στο περίπτερο της πλατείας Εξαρχείων και στο Αρχείο 71 (Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων) κάθε Πέμπτη 5-8 μ.μ. και Σάββατο 12-4 μ.μ.

ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΜΑΤΙ ΚΑΙ ΣΤΟΧΕΨΣΕ ΣΩΣΤΑ!

Το παιχνίδι αυτό είναι ιδανικό για εντός και εκτός εργασίας (προτιμότερο εντός).
Ποτέ μην το παίζετε μόνοι.
Βρείτε και άλλους συνάδελφους που έχουν τα νεύρα τους. Εξαιρούνται οι ρουφιάνοι.

ΟΔΗΓΙΕΣ:
Τοποθετείστε τον "Μυστικό Πελάτη" σας σε απόσταση 3μ., στο ύψος του ματιού σας.
Πάρτε βελάκια (ένα έντυπο μας παίρνει να βγάζουμε, μην περιμένετε και τα βελάκια τζάμπα) και ξεκινήστε!
Η καθημερινή εξάσκηση μετράει!

*Σε περίπτωση που δουλεύετε κάπου που το αφεντικό δεν στέλνει "μυστικό πελάτη" για να σας ελέγξει, κολλήστε μια άλλη μισητή φωτογραφία στη θέση του κεφαλιού. Το ίδιο κάνει.

*Αν έχετε φωτοτυπικό στη δουλειά σας βγάλτε τον "Μυστικό Πελάτη" σε όσα περισσότερα Α3 μπορείτε για να παίζετε όλο το χρόνο!

Mystery Client ή Mystery shopping:
Ενώ λένε ότι δεν έχουν λεφτά να μας πληρώσουν, πάμπολα αφεντικά προσλαμβάνουν "εταιρείες αξιολόγησης". Αυτές, για να αποδείξουν την αξία τους, εκτός των πολύ "φιλεργατικών" προτάσεων που κάνουν στα αφεντικά μας, στέλνουν "μυστικούς πελάτες" για να καταγράψουν τη συμπεριφορά μας.
Χαμογελάς μέσα απ' την καρδιά σου στον πελάτη; Προωθείς με όλο σου το είναι την εταιρεία; Είσαι ξεκούραστος και ευχάριστη παρόλη τη σκατοδουλειά και τον σκατομισθό;
Δεν είναι καινούριο κόλπο, συγκεκριμένα έχει ξεκινήσει από τη δεκαετία του '50 στις ΗΠΑ. Έχει θεσπιστεί μέχρι και κανόνας "ηθικής αξιολόγησης", ώστε και καλά να μην απολύονται εργαζόμενοι μόνο με βάση τις αναφορές αυτές. Στην πράξη βέβαια, ακριβώς αυτή είναι η δουλειά τους. Πίεση, έλεγχος, αύξηση παραγωγικότητας. Και επειδή δεν μπορεί σε κάθε δουλειά να υπάρχει ο εθελοντής ρουφιάνος, ειδικά τώρα που όλο και περισσότεροι καταλαβαίνουμε τη διαρκή μας υποτίμηση, τι πιο αναγκαίο από τον επαγγελματία ρουφιάνο.
Τελικά, μόνο αποκτώντας εμπιστοσύνη με συναδέλφους κοιτώντας τα κοινά μας ζητήματα, συζητώντας τα και βγάζοντας κοινές αντιστάσεις, μόνο αν απομονώνουμε τους ρουφιάνους και αυτούς που κοιτάνε την πάρτη τους μπορούμε να ανταπεξέλθουμε σε αυτήν την κατρακύλα. Και άσε τα αφεντικά να ψάχνονται...

